

dova Barbka v senčnatej jami utrgala, bila je prava vijolica (*Viola odorata*, wohlriechendes Veilchen), a ta je gozdna vijolica in ne diši. Prava vijolica ima okroglo-srčaste in narezane liste, a gozdna ima bolj podolgaste. Zaradi prijetnega duha sadé prave vijolice tudi po vrlih. — A poglejte zdaj to cvetlico tukaj pod leskovim grmom! To je plučnica (*Pulmonaria officinalis*, gem. Lungenkraut). Raste najrajša po gozdih in ob potokih, ter je jedna prvih pomladanskih cvetlic. Cvet ima lijast, ki je pri razcvétanji lepo rudeč, a pozneje svetlo-višnjav. Liste ima temno-zelene, mehke, večkrat belo-lisaste. Vsa rastlina ima v sebi zdravilno moč. — A vse drugače je s to rastlino, ki jo vidite tukaj. Ta se zove črni teloh (*Hellebórus níger*, schwarze Niesswurz) in je zeló strupena rastlina; treba jo je zatorej dobro poznati. Korenino ima debelo in črno, ki poganja samo pri tleh stoječe liste in po več golih stebel. Liste ima dolgo peceljnate. Zaradi lepega, belega cvetja jo imajo tudi po nekaterih vrtilih zavoljo lepšega. — Ondu za plotom pa vidite velik šop zelenega teloha ali stepie (*Hellebórus viridis*, grüne Niesswurz), ki je ravno v cvetji. Venčec ima pet zelenkastih lističev. — Tudi leskov grm je užé začel zeleneti. Od njega viseče mačice (abranki) z drobnim rumenim cvetom ne ostanejo dolgo, nego kmalu se posušé in odpadejo.“

Ura v stolpu farne cerkve je vdarila ravno tri. Od vsake cvetlice, ki so je otroci dobili, imel jih je učitelj nekoliko v roki. Precejšen snopič jih je bil. „Za danes bode zadosti,“ reče učitelj veselim otrokom; „videli smo skoraj vse, kar nam je dobri Stvarnik v tem mesecu pripravil. Le dobro si zapomnite imena denašnjih rastlin. Drugi mesec jih dobodemo mnogo več, nego ste jih videli danes, ker le malo jih tako zgodaj cvetè. A te cvetlice, ki je imam s koreninami tukaj v roki, ponesev v šolo. Tam je lepo razgrnem med posamezne pôle pivnega papirja. Potem na celo skladanico naložim nekoliko kamenja, da se rastline stlačijo in da sok iz njih izteče. Da se to hitro zgodi in se rastline kmalu posušé, treba je pivni papir vsaki dan vsaj po jedenkrat ali dvakrat izpremeniti in ga nadomestiti sè suhim. Rastline se, tako ravnajóč, kmalu posušé in ohranijo svojo pravo podobo. Vse to vam pokažem v šoli. To se vé, da mi bodete tudi vi pri tem delu nekoliko pomagali, in kmalu dobodemo lepo zbirko posušenih rastlin, ki se je bomo učili vse leto.“

Otroci so bili te učiteljeve obljube zeló veseli in pevajóč se vrnejo domóv.

Ognjestav C. — Mozirski.

V o d a.

Voda je v vodnjakih, studencih, ribnjakih, potokih in rekah. Mati rabijo vodo za kuho in perilo. Voda goni mlinska kolesa, z vodo gasimo tudi ogenj. V vodi živé ribe, raki, žabe in mnogo drugih živali. Po vodi plavajo gosí in race, in kadar stopijo na breg otresajo si vodo z peroti. Na potokih napajamo živino, recimo: krave, vole in ovce, konje in drugo domačo živino.

Po zimi voda zmerzne, naredí se led in sneg. V pomladi se led taja in sneg kopní. Kadar dežuje, padajo vodene kaplje na zemljo. Dež je zeló potreben, da more rasti trava, cvetíce in drevesa. Če bi ne bilo dežja, usabnéle bi vse rastline in ljudje in živali ne bi imeli kaj jesti. Ljubi Bog nam daje dež; ljudjé dežja ne moremo narediti.